

S Vladimírem Megrem nejen o Anastasii a rodových osadách

Rozhovor s autorem knih ze série ZVONÍČÍ CEDRY RUSKA, uskutečněný v červenci 2008. O Anastasii, sibiřské poustevnici, více na www.anastasia.cz, o rodových osadách na <http://rodovaosada.cz>

* Vladimíre Nikolajeviči, jak se v Ruské federaci realizují myšlenky, které popisují Vaše knihy?

Do dnešního dne bylo v Rusku založeno více než 130 rodových osad, které se neustále vyvíjejí a přitahují nové jednotlivce i rodiny. Nicméně ještě stále pozorujeme hromadný přesun obyvatel venkova do velkoměst. Zdá se, že na tom není nic špatného. Avšak země s malým procentem venkovského obyvatelstva se stává nesoběstačná. Lidé ve městech pracují, brání je mocná armáda, ale chybí tu potraviny. Stačí odříznout dodávku potravin a země zanikne. Kdyby nebyl benzin, člověk půjde pěšky. Kdyby však nebyly potraviny, člověk se ani nehne z místa. Země se stane naprosto závislá a tento okamžik se pomalu blíží. Proto je tak jednoduchá myšlenka, myšlenka rodových osad, pro naši zemi zaručenou záchranou.

* Podporuje stát tyto projekty?

Nedávno jsem pracoval na jedné z kapitol své nové knihy a narazil jsem na zajímavé vyjádření gubernátora jedné oblasti v Ruské federaci, který o obyvatelích osad prohlásil: „Tito lidé jsou tvůrci budoucnosti.“ Potěšující jsou i slova našeho současného prezidenta Dmitrije Medveděva: „Již půl roku se zabýváme touto myšlenkou a podporujeme ji.“ Jenomže určité síly ihned útočí na každého příznivce rodových osad, a to bez ohledu na jeho postavení. Neustále píší nějaké paskvily, označují čtenáře mých knih a obyvatele rodových osad za sektáře, špiní také moje jméno. Ale obraz zůstává a každým dnem je skutečnější.

Již tři roky jsem nic nevydal, neobjevují se před veřejností. Myslel jsem si, že tak umlčím zlé jazyky. Ale nepomohlo to, a proto jsem se rozhodl napsat novou knihu. Také si myslím, že již brzy vše vyplyne na povrch a někdo za to ponese odpovědnost.

* Následující otázka trápí mnohé z čtenářů Vašich knih. Jak by měla vypadat ideální osada? Měla by spočívat na přírodních pravidlech? Například život bez moderního technického vybavení, vegetariánství apod.

V žádném případě bychom neměli odmítat vše, co bylo uměle vytvořeno. Jakýkoliv přechod by měl být postupný a plynulý. Pokud se někdo rozhodl, že nebude používat elektrinu nebo jíst maso, ať tak činí. Někdo nedokáže odmítnout maso z ryze fyziologických důvodů. Zkuste krmit Čukču zeleninou a jeho zdravotní stav se brzy výrazně zhorší. Tím chci říct, že by se na člověka nemělo tlačit. V jedné osadě mohou být rodové statky založené na

rodových principech a není to špatné. Naopak, budou se doplňovat.

Existují však stále hodnoty, které bychom měli dodržovat. Například naši vzdálení předci věděli, že by se lidé v osadě neměli hádat (to by mohlo být součástí pravidel). Velice dobře si uvědomovali, že pokud se hádají na prostoru svého statku, pak jej naplňují negativní energii. Když se u nich zastavil kolemjdoucí, chtěli jej pohostit nejlepším, co měli. To aby jim zanechal dobrou energii, energii vděčnosti. Dále například byli přesvědčeni, že rodit je třeba na statku, zahrada by se měla zakládat na základě vlastního přání aj.

Co se týče projektu „ideální osady“, odpovím jednoduše. Takový projekt neexistuje. Je to vlastní dílo každého člověka...

* Zřejmě ze zoufalství jeden čtenář píše: „Knihy mě velice nadchly, je to překrásný obraz! Proč ale Anastasia aspoň trochu nepomůže své touze? Proč nenapoví, jak by měl člověk, který nemá peníze, získat půdu? V Rusku to možná není problém, je tam půdy dost, ale u nás v Čechách je jí málo...“ Co by měl takový člověk udělat?

Co má udělat? Jak může získat půdu, když nemá peníze? Nevím, asi by se měl obrátit na své předky a zeptat se jich, proč mu nezanechali statek nebo peníze? Není jednoduché ihned odpovědět na tuto otázku, ale uvažujme společně... „Nemám peníze, nemohu si koupit statek, a proto kladu tuto otázku. Nemám peníze, a proto nemohu.“ Tedy už tímto výrokem člověk postavil určitou bariéru. Pro mě ale platí absolutní pravidlo, že jaký obraz zítřejšího dne člověk vymodeluje, takový dostane. „Nemám peníze, a tak nemohu.“ To je ta překážka. A dále: „Rekněte mi, co mám udělat.“ Znamená to, že sám jsem se uzavřel před jakýmkoliv přísunem informací, nikdy nenajdu řešení samostatně, protože mám jen jedinou možnost, kterou je nápověda jiných lidí.

* Někteří čtenáři vidí v knihách určitou nesrovnalost, která spočívá v tom, že na jednu stranu Anastasia odmítá používat jehlu, na druhou stranu Vedrusové bojují dokonce s dvěma meči v rukou...

Nejprve si musíme ujasnit, o jakém období mluvíme. Například před 5 tis. lety vznikla římská armáda, egyptská aj. a bylo by nerozumné, kdyby Vedrusové nevymysleli nic, čím by se mohli bránit. Avšak v ještě vzdálenějších dobách meče nejspíš ani nepotřebovali.

* Další otázka se týká žreců. Z Vašich knih vyplývá, že Anastasiin

pradědeček byl jedním z těch, kteří uškodili světu, pak si to uvědomil. Proč Anastasia pořád miluje svého pradědečka a proč se tento stařec po tom, co si vše uvědomil, nesnažil nějak pomoci v dnešní situaci?

Tady je další důkaz toho, jak je těžké psát jazykem, kterému by rozuměli všichni. Anastasiin pradědeček byl velice mocný žrec, Mojžíšův potomek. Všem Anastasii naučil, povídal si s ní. Ale pročpak ji nenutil dělat to, co chtěl on? Do určité míry přece mohl předvídat, jak se zachová. V jednom dialogu s žrci se Anastasie dokonce zastal. Podle mého názoru si uvědomoval, že Anastasia je silnější. Už jsem vyprávěl o tom, že žrecové měli své způsoby, jak určit, kdo z nich je silnější. Pak nemělo smysl tomuto člověku odporovat, naopak se mu všichni snažili pomáhat. Anastasiin pradědeček řekl, že žrci se nepostaví proti Anastasii, protože si uvědomují její sílu.

* Jedním z největších problémů současné mládeže (a nejen mládeže) je skutečnost, že nemůže najít svého životního partnera. Co by měli udělat lidé, kteří chtějí najít svou polovičku?

Měli by neustále hledat. Jde o to, že v minulosti, v průběhu staletí bylo vše jakoby automatické. Napomáhaly tomu i různé slavnosti, např. masopust. Pozorovali jste člověka v pohybu, vnímali jste jeho pohotovost, vynalézavost atd. Dnes máme také řadu svátků. Jak ale probíhají? Člověk se stává částí davu, ale ve skutečnosti je sám, není tu nic, co by přítomně sjednocovalo.

Měli bychom si také uvědomit, že lidé s větším uvědoměním mají vysoké nároky. Již nehledají jenom štíhlou postavu a bohatý dekolt, chtějí něco jiného a to je dobře. Je lepší hledat déle, ale důkladně. A my bychom jim v tom měli pomáhat. Mohly by se například pořádat speciální akce pro mládež jako ty, které se již několikrát konaly v Rusku.

* Kolik knih ještě napíšete?

Přiznám se, že nevím. Příliš dlouho jsem nepsal, a tak se naštědalo velké množství materiálu, který bych rád zveřejnil. Mám pocit, že dodnes jsem napsal jen jednu knihu. Také pro mě není jednoduché psát jazykem, kterému by rozuměli všichni. Jak například mohu vysvětlit člověku, který nezažil blaho rodového statku, že je to něco mnohem lepšího, než hospoda nebo drogy?

Jméнем všech českých i slovenských čtenářů Vám děkujeme a těšíme se na Vaši novou knihu!

Ydavatelství Zvoníci Cedry